

BŘEZEN 2025

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFŘ v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník

Život je pestrý. A stejně rozmanité jsou i vztahy jimiž jsme obdarováni. S někým si rádi popovídáme, s někým se kamarádíme. S životním partnerem jsme spojeni v dobrém i zlém, k těm, s nimiž sdílíme společnou víru a naději pocítujeme bratrský vztah – podporujeme se, inspirujeme, vytváříme bratrské společenství.

Živé bratrství je postaveno na skutečné otevřenosti a přijetí. Na pravdě a věrnosti bez skrývání. Na schopnosti druhého vyslechnout, přijmout ...i s odlišným názorem. Na síle nenechat se odlišnými názory rozdělit. Aby tak mohla růst vzájemná důvěra a láska.

Boží království je v nás i mezi námi, v našich vztazích. Tam všude ho máme odkrývat. Třeba i hledáním odpovědi na otázky, jakým způsobem posilovat bratrské soužití, jak jsme se nad nimi zamýšleli při společném lednovém setkání v Brně.

Zelený je strom života a stejně košaté je i naše snažení. Každý strom však věkem stárne a schází. Stejně jako my, jako naše společenství. Dá-li Pán, přijde však nová míza a vyraší nové výhony. V přírodě se to děje při každoročním jarním probuzení, v našem společenství tehdy, kdy je třeba. Jako například při hledání inspirace v životě a odkazu bratra JUDr. Františka Lva Noska, při prožívání odkazu sv. Františka, při odevzdané snaze žít evangelium.

Požehnané velikonoční znovuzrození všem upřímně přeje *br. Vendelín*

Formace

Článek 7 Řehole:

Jako “kající bratři a sestry” podněcovaní na základě svého povolání dynamickou silou evangelia ať na prostou a dokonalou vnitřní proměnou uvádějí svůj způsob myšlení a jednání do souladu s Kristem. [Tuto proměnu], kterou samo evangelium nazývá “obrácením”, je vzhledem k lidské křehkosti třeba konat denně. Na této cestě obnovy je svátost smíření výsadním znamením Otcova milosrdenství a pramenem milosti.

Dar svátosti smíření

Doba postu, kterou se každoročně připravujeme na Velikonoce, je také jednou z vhodných dob ke zpytování svědomí a k sebereflexi.

Je zajímavé, jak se lidé odjinud zajímají o svatou zpověď. Když přivedu jednou za rok studenty gymnázia na exkurzi do kostela, tak zpovědnice je pro ně jedno z nejzajímavějších míst a mají k ní zvědavé otázky...

Podobnou kategorii tvoří lidé, kteří konvertovali a chtěli by svůj vztah k Bohu potvrdit svátostmi, a tak se k nim poctivě připravují – jako jeden student, který se mi ozval právě proto, že touží po duchovní očistě a po zpovědi, aby mohl obnovit svůj vztah s Bohem...

Krize zpovědi?

Ovšem poněkud jinak je tomu se vztahem nás tradičních věřících, kteří od dětství chodíme do kostela. Už minimálně deset let vnímám pokles zájmu o zpověď. Zažil jsem to v Hradci Králové a zažívám to částečně i nyní - ve venkovských oblastech na chrudimsku.

Zdá se ale, že jinde tomu není tak. Na jaře jsem byl v Jablunkově, při polsko-slovensko-českém pomezí a zde i v sobotu ráno stála fronta lidí na svátost smíření. Také jsem se před pár dny vrátil z dovolené v středoamerické Guatemale, kde jsme prozkoumávali místní přírodu, lidi i církve a v katedrále v hlavním městě při mši svaté – slušně navštívené – mne zaujala po celou dobu mše svaté dlouhá fronta kajících...

Pramen milosti

7. článek Řehole nám připomíná kající postoj a samotnou zpověď jako základní pramen Boží milosti... Jaká škoda, že my lidé z bohaté části světa, máme víc, než potřebujeme a přece žízníme a hladovíme a pomoc hledáme u psychologů a terapeutů. Nic proti nim – jistě mohou pomoci... ale jaká škoda, když přitom míjíme bez povšimnutí nebo jdeme jen formálně jednou za rok do zpovědnice, kde dostáváme nejen povzbuzení, ale obnovuje se zde a dává nový čistý život, síla a radost...

Příklady táhnou

Z vlastní zkušenosti vím, že moc nepomáhají všelijaké apely. Zkoušel jsem to ve farnostech s cyklickými kázáními a povzbuzeními ke zpovědi. Co tedy dělat? My kněží nerezignujme jako mnohde na Západě, kde se nezpovídá skoro vůbec, ale trpělivě - jako rybáři - čekejme i v prázdné zpovědnici. Občas se někdo osmělí... A my terciáři - sami ji rádi a často využijeme a ukažme na svém životě, jak pomáhá, obdarovává a proměňuje....

br. Bernard Jan Linhart

SMÍŘENOST

Po vyznání svých pochybení, po projevené lítosti se mi dostalo rozhrěšení ... a osvobozujícího pocitu smíření. To samo je hodné vděčné pozornosti.

Pozoruhodná mi však přišla i homilie při následné mši svaté v onom nedělním dopoledni uprostřed února. Vnímám jsem, že tehdejší rozjímání bylo o tom, z čeho jsem se před chvílkou vyznal ve zpovědnici. A to i přesto, že si náš pan farář kázání připravuje písemně předem a při bohoslužbě jej předčítá. Že by už včera věděl, s čím přijdu? Nebo měl jiného Rádce? Či jsem já byl nastaven tak, abych slyšel, co jsem zrovna slyšet měl?

Je krásné, jakými způsoby k nám Svátý Duch promlouvá, jak nás oslovuje, vede. Je podivuhodné, co o nás ví ještě předtím, než to sami rozlišíme. Jak nás vidí dříve, než jsme se narodili. Kdo máš uši, slyš.

Vendelín VáHá

Postní příspěvek k formaci

Svůj příspěvek píšu na začátku postní doby. Přiznám se, že vždycky jsem byl překvapený, když jsem četl o tom, jak si různí lidé ny dobu postní vymýšleli různá příkoří, která jako svůj příspěvek víry hodlají snášet. Třeba chodit s kamínkem v botě, nebo spát o hodinu méně. Říkal jsem si: *Cožpak život sám o sobě není dostatečně náročný a jeho zvládnání nikterak snadné – abychom si museli vymýšlet ještě nějaké speciální „mučení“?*

Proto s nadšením sdílím nápady papeže Františka pro postní dobu, které zveřejnil před šesti lety – a na něž jsem teď díky příteli Janu Pečenému OFS narazil:

Papež František nabízí následujících 15 skutků lásky:

- 1) *Usmívej se, křesťan je vždy radostný!*
- 2) *Děkuj (i když nemusíš)*
- 3) *Řekni druhému, že ho máš rád*
- 4) *Radostně pozdrav lidi, které potkáváš každý den*
- 5) *Vyslechni povídání druhého bez posuzování, s láskou*
- 6) *Zastav se, abys pomohl. Buď pozorný k tomu, který tě potřebuje*
- 7) *Povzbud' někoho*
- 8) *Uznej úspěchy a kvality druhého*
- 9) *Odděľ to, co nepoužíváš a daruj to potřebnému*
- 10) *Pomoz někomu, aby si mohl odpočinout*
- 11) *Napomeň s láskou, nemlč ze strachu*
- 12) *Buď jemný a citlivý k těm, které máš kolem sebe*
- 13) *Uklid' nebo vyčisti nějaký nepořádek doma*
- 14) *Pomoz druhému překonat jeho potíž*
- 15) *Zatelefonuj nebo navštiv své rodiče (nebo někoho osamělého)*

A tady je dalších jedenáct jeho nápadů, jak zlepšit své postní chování:

- 1) *Posti se od negativních slov, mluv zdvořile*
 - 2) *Posti se od nespokojenosti, naplň se vděčností*
 - 3) *Posti se od hněvu a naplň se mírností a trpělivostí*
 - 4) *Posti se od černých myšlenek a naplň se nadějí*
 - 5) *Posti se od starostí a naplň se důvěrou v Boha*
 - 6) *Posti se od stížností a syť se prostými věcmi života*
 - 7) *Přestaň žít napětí a naplň se modlitbou*
 - 8) *Posti se od hořkosti a smutku a naplň srdce radostí*
 - 9) *Posti se od egoismu a sobectví a naplň se soucitem k druhým*
 - 10) *Posti se od neodpuštění a naplň se smířením*
 - 11) *Posti se od slov a naplň se tichem, abys naslouchal druhým*
- ... a buď si jistý, že to prospěje tobě i mnoha lidem...

Minule jsem psal, že hlavní zaměření formace, které mi leží na srdci a k němuž bych rád ostatním pomáhal, se týká naší schopnosti být opravdu bratrským a sesterským společenstvím. Že jde v první řadě o **formaci vztahů** mezi námi. Z toho hlediska nám tu papež František nabízí skvělou inspiraci. Nemusíme zvládnout všechno. Bude stačit aspoň něco.

Jiří Zajíc

Být bratrem, sestrou, je úkol na celý život

Oslovujeme se mezi sebou bratře, sestro. Když se neznáme, někdy si i vykáme. Jindy se známe po léta, ale naše sourozenectví v řádu příliš nepokročilo. To se může stát i mezi pokrevními sourozenci. Spisovatel Ludvík Vaculík měl mladšího bratra, a vyslovil myšlenku, že pokud je mezi bratry velký věkový rozdíl, bratry se teprve musejí stát. Jeho životopisný román Sekyra jsem četl když my bylo dvacet a něco, a příliš jsem nerozuměl, co tím míní. Ale měl jsem čtyři starší bratry. A dvě starší sestry - a pro ty by to muselo platit také! Šest sourozenců o 10 až 18 let starších vedlo k tomu, že jsem si myšlenku zapamatoval. Ukázalo se, že je to úkol na celý život. A že se blíží naplnění až v cílové životní rovině těch povolávaných na věčnost. A že větší podíl na tom sbratření nakonec mohou mít právě oni.

Bratr Vlastík zemřel nedávno jako poslední, ve věku 94 let. Má první vzpomínka na něho je spojena s jeho učebními léty: dal mi k uchu krystalku a já poprvé slyšel radiový přenos. To už si ale Vlastík stavěl první rádio, a měl radost, že umím pojmenovat ty součástky cizích jmen, o kterých jsem neměl tušení k čemu jsou. Opravami rádií a televizorů se pak živil až do penze. Technika však našemu sbratření nebyla nakloněna. V šedesáti se Vlastík stal zpěvákem v kapele „vyššího populáru“, a zpíval by i po své osmdesátce, kdyby mu kapela nevymřela. Muzika se stala tou příležitostí ke sblížení: otec nechal všech svých pět synů „chodit do houslí“. Vlastík věděl, že na housle už „nemám“, ale že zpívám: v kostele, s piánem a houslemi v zařízení pro lidi s Alzheimerem, se sousedy s harmonikou. A tak mi věnoval kartotéku s texty více než čtyř set písniček jeho žánru. Navštěvoval jsem ho o narozeninách, na konci ledna, s lahvičkou dobrého vína. Tu dal do lednice, a otevíral ji o rok později. Rok otevíral lednici, a lahvička dobře vychlazená ho hrála u srdce - je od mladšího bráchy! (To „bych nedal“ jak říkají dnes mladí). Přišel covid a bratr se bál nákazy, a tedy i mé náštevky. Pomoc přišla „shůry“. Na Moravě přestalo vysílání na vlnách jeho starého rádia, ale Vlastík věděl, že vysílač „střední Čechy“ v Liblicích je ode mne 10 km, a dál vysílá: bude tam dobrý signál. Rozhodnutí věnovat mi rádio vyrobené v letech jeho učení (leden 1948!) vedlo k tomu, že Vlastík dal stranou obavu z nákazy. A já, abych mohl přijet, jsem přijal dárek, který jsem prakticky nepotřeboval (... ale totéž rádio jsme měli doma než jsem odešel do Prahy, na něm jsem magickým zeleným okem ladil hokejové zápasy, vážnou hudbu, silvestra... Víno toho roku bylo prý nejlepší jaké kdy Vlastík pil.

Covid Vlastík nedostal, ale přišel Alzheimer, hlava přestávala sloužit. Loni v létě jsem přišel s tím, že bych mohl aspoň na týden odlehčit náročnou péči jeho dceři a mé neteři. Nejen vůči Vlastíkovi, ale vůči všem svým starším sourozencům jsem měl pocit jakéhosi dluhu a závazku: co dárek jsme v dětství já a ještě o dva roky mladší sestra Radka od nich dostali! Přišlo mi, že by to mohla být snad poslední příležitost k umoření aspoň části mého dluhu vůči staršímu bratrovi, který se v mé mysli zdál stále narůstat. A zdálo se mi, že tou nejlepší splátkou mého dluhu by mohlo být přivedení bratra zpátky k Bohu. A tak jsem kromě kuchaření začal s modlitbou před jídlem. To, že se bratr nepřipojil - proč zůstává dál tajemstvím - ale mohlo být pro mne znamením, že tu nejde o výpadek paměti. Zkrátka, neměl jsem „tlačit na pilu“. S nemocí tohoto druhu už jsem jistou zkušenost měl. K ní patří to, že jsou situace, na které se člověk nedokáže připravit. Zvláště když má osmdesátiletý pečovat o třiadvadesátiletého. A překvapivé je i to, že se člověk žijící v pocitu své myšlenkové a duševní „nadřazenosti“ vůči pacientovi od něho může dovědět něco tak hlubokého, co by od „zdravého“ neuslyšel. Když se ukázalo ve dvou situacích, že jsem to lidsky nezvládl - užil Vlastík dvou slov, která se mi vpálila do duše. Jednou to bylo slovo „Nevěrník“, podruhé „spasitel“, s ironickým podtónem (hraješ si na spasitele). Po týdnu jsem odjížděl s rozpaky: neteři jsem snad na týden pomohl, ve vztahu k bratrovi jsem možná udělal „více škody než užitku“.

Výpadky krátkodobé paměti mohou být i milosrdné, a tak v posledních dvou hovorech, kdy mi Drahuška předala tátu k mobilu, jsem mohl mít pocit „vše odpuštěno“ Vlastík poznával, že jde o mladšího brášku bez známek hořkosti. Když se potom dostavila sestřička smrt, po několika dnech mi došlo, že Vlastík mne nakonec kromě textů písniček a rádia, obdaroval v duchovním smyslu, tím, že mne „řal do živého“. Dále

jsem si uvědomil, že když už nemohu svým počínáním nic pokazit, zůstává mi stále modlitba. K tomu Jedinému, který může spasit. A který varuje, že první mohou být také poslední. Vlastík mi několikrát připomínal nápis, který dal náš otec vysekat na pomník na rodinném hrobu: „Láska, ta smrti nezná“.

Řeknete: příběh z rodiny - ale co s ním - v naší rodině františkánské? V ní se setkáváme jako lidé nejen různých generací, ale i rozdílných povah, profesí, naturelu, intelektu. Máme být víc než jen zbožným spolkem. Stávat se bratry a sestrami je nám dáno jako duchovní úkol, jako životní výzva. Svatý František říká v závěru svého života: Pán mi dal bratry. Je to Pán kdo dává dar víry, nejsme to my. Bratry a sestrami v Kristu se stáváme jen s Jeho pomocí. A když se nám té pomoci dostává, musí si člověk dnes a denně hlídat ducha pokory, tichosti srdce. A pak máme naději, že naše bratrství a sesterství může nabýt i hlubší podoby než sourozenectví pokrevní. To vyžaduje od každého z nás „investici“ času, nasazení a lásky do našich vzájemných vztahů. Jsme lidé nedokonalí, a tak si i při vši snaze a dobré vůli můžeme přitom navzájem ušedřovat menší i větší zranění. Pán nám rád odpustí naše selhání, když se k němu v lítosti vracíme s prosbou o odpuštění. Vzrůst v bratrské a sesterské lásce něco stojí, ale stojí za to. Díky Bohu.

Lubomír Irenej, v začátku doby postní

Co mohu nabídnout?

Ne všichni jsme chudí, a ne všichni jsme bohatí. Každý máme svoji cestu a pohled na svět.

Dovoluji si nabídnout můj výpisek Caritas et veritas č.3/2013 str 69 a 70

Je převzat z článku Bohatí a mocní jako subjekty sociální pastorace od Michala Opatrného

Co mohou „chudí“ nabídnout „bohatým a mocným“

Hledáme-li, co je potenciálem „chudých“, který jim umožňuje nabídnout něco ostatním, je nasnadě, že „chudí“ dokáží žít jinak než zejména a právě „bohatí a mocní“. Disponují uměním žít život tak, jak si to „bohatí a mocní“ často ani neumí představit. „Chudí“ dokáží zpravidla vyjít se zcela jiným měsíčním rozpočtem domácnosti, než bohatí a mocní. obejdou se bez výrobků a služeb, bez kterých si „bohatí a mocní“ nedokáží svůj život představit – nedokáží si představit, že by bez nich mohli vůbec nějak fungovat. Z pastorálního hlediska je tedy třeba se ptát, zda a jak se v tomto smyslu učení bohatých od chudých, úspěšných od neúspěšných může stát součástí pastorace?

Co mohou „bohatí a mocní“ nabídnout chudým

K člověku totiž patří, že jeho životní příběh většinou není extrémním zlem nebo dobrem, ale směsicí podléhání zlu a úsilí hledat dobro.²⁵ Proto v životní praxi „bohatých a mocných“ můžeme najít i mnoho příkladů úsilí o bytí subjektem.

Z tohoto úhlu pohledu lze říci, že jsou to právě „bohatí a mocní“, kdo dokáží přebírat odpovědnost za svůj život, když se nespolehají na druhé, na stát, atp. Jsou to právě „bohatí a mocní“, kteří přebírají odpovědnost za druhé, kterým např. dávají práci, řídí jejich práci, rozhodují o jejich dalším životě, atp. Stejně tak to jsou „bohatí a mocní“, kdo utvářejí vnější podmínky současného života, čímž přebírají odpovědnost za prostředí, ve kterém žijeme, a tedy za stvoření.

Mezi „bohatými a mocnými“ nakonec můžeme najít i dobré příklady lidí, kteří umějí převzít odpovědnost za svůj vztah k Bohu. Proto se domnívám, že jsou to mimo jiné právě „bohatí a mocní“, kdo dnes do značné míry ovládají umění být subjektem. Právě v našich podmínkách si můžeme často všimnout, že „chudí“ se své subjektivity rádi vzdávají ve prospěch státu, druhých, církve atp., aby se stali objekty jejich péče. Jde o cestu v mnohém jednodušší, než kterou volí „bohatí a mocní“.

Bohatí a mocní proto mohou zcela obecně přispět právě církvi svým příkladem, co to znamená být subjektem. Zejména u „bohatých a mocných“ se může církev a především pastorační profese učit, jak „dělat pastorační“ tak, aby podporovala bytí subjektem.

Výpisek učinil Luboš Kolafa

Sdílení, doteky

Píšu, co cítím, že mám napsat

Prosím o trochu shovívavosti, vždyť sv. František nazval své bratry vč. sebe za idiotae, protože byli prostí a nevzdělaní. Bratr Česlav Křížala OFM (1928 – 2007), velký dělník na obnově SFŘ říkal: „Nebát se udělat si ostudu“.

Sv. František si všiml (bylo mu vnuknuto), že Ježíš v evangeliích je chudý a hlásá pokoj, kdežto církevní představitelé jsou bohatí a vedou války. František nečekal, až rozdají bohatství chudým a přestanou válčit a začal sám. Vydal se za papežem se žádostí o schválení chudého řádu. František měl štěstí (Boží ochranu), že jej papež zrovna nedal zatknout a potrestat, když si dovolil sáhnout na základy tehdejší církve, na moc a bohatství a odkazoval na evangelium. Mnoho františkánů takové štěstí nemělo a skončilo na hranici.

Dnes si všímáme věcí, které v naší společnosti a v církvi nejsou v souladu s evangeliem. Máme čekat, až se někdo ze zodpovědných probudí? Nebo jako sv. František začít konat (s rizikem, že nějakou chybu uděláme nebo někoho naštveme). Tak aspoň některé náměty, které se mi honí hlavou.

Ježíš proti duchu své doby zapojil do své mise ženy. Marii z Magdaly pověřil apoštolovat apoštoly. Dnešní církev je stále mužská a muži se apoštolují mezi sebou. Ano, byly velké ženy (ve 20. st. třeba sv. Edita Stein, sv. Matka Tereza, Chiara Lubich), ale nejsou povolané ženy v každé farnosti?

Církev je hierarchická a projevují se hrubé nedostatky takového uspořádání. Sv. papež Pavel VI. určil v současné řeholi SFŘ, že řád bude uspořádán demokraticky a ženy a muži budou mít rovnoprávné postavení. Když se osvědčíme, může být tento model uplatněn i v jiných strukturách katolické církve.

Sv. papež Jan Pavel II. jmenoval v roce 1979 sv. Františka patronem ekologů. Stále více se toto téma stává významné pro přežití lidstva. Papež František vydal encykliku Laudato si. Bohužel se s ní dostatečně nepracuje.

Mnoho nedorozumění pramení ze špatných překladů Písma a neznalostí kontextu doby jejich napsání. Když sv. Jeroným přeložil slovo „obrácení“ jako „pokání“, na celá staletí církve zaměřil pohled do minulosti, a ne do budoucnosti v Kristu. Nemáme vypěstovanou správnou hierarchii pravd: vysoko jsme postavili hřích, nízko Kristovu náklonnost ke každému z nás.

A na závěr ještě sv. František (z Druhého Celanova životopisu): „Musíme trpělivě snášet, že nejsme dobří ... a že nás za dobré nepovažují.“

Jiří Šenkýř, leden 2025

PÁN SE STARÁ

...JE MI DOPŘÁNA MILOST SLUŽBY A PŘEHRŠEL MILOSTÍ DALŠÍCH

Tvoje rodina – jak jste žili a žijete? (rodiče, manželka, vnoučata)

Traduje se u nás v rodině taková historka. Když naše matka po příjezdu z porodnice s hrdostí představovala svého druhorozeného své matce, ta jenom zalomila rukama a pronesla: „Bože z toho nic nebude.“ Jestli to ona prostá a dobrá žena myslela tak, že tento chlapec díru do světa neudělá, osvědčila prorockého ducha. Ale přežil jsem. Detaily této příhody si ovšem nepamatuji. Bylo to někdy „v pravěku“ v čase vrcholící kubánské krize.

Nadán veskrze průměrně, jsem spolu s bratrem o rok a čtvrt starším prožil spokojené dětství vesnického kluka. O pět let mladší sestra měla přirozeně jiné zájmy a o patnáct let mladší junior prožíval své dětství v jiné době. Rodina pro nás však vždy byla a je svatá. Když se dnes pravidelně scházíme s našimi bratranci a sestřenicemi pořád se dokážeme překvapovat tím, co jsme v dětství prováděli my starší a co zase ta druhá mladší vlna. V jednom jsme však zajedno, všichni jsme byli vedeni k práci a skromnosti. A rodiče nám v tom byli příkladem. Tak se jen potom nepřestávám divit, jaká směsice z nás vyrostla. Vedle selského rozumu jsme si z domova do života přenesli i víru. A někde v genofondu po taťkovi zakódované organizační vlohky a po mamce vrozenou pokoru.

S manželkou Jarkou jsem se seznámil za trošku specifických okolností. Ale předpokládám, že tak to cítí každý, kdo si tím prošel. Ovšem s mojí interpretací těchto událostí má paní tak úplně nesouzní, tak se raději šířit nebudu. Prozradím jenom to, na čem se dokonale shodujeme, bylo 7. 7. 1984. A drží to díky ní čtyřicet let. Jenom s malou nadsázkou říkávám, že kdyby se o mě Jarka tak pečlivě nestarala, umřu buď hladem, nebo celkovým zanedbáním. Upřímné díky.

Ale starala se obětavě a já se také přičinil, tak přišel na svět Jakub, za dvě léta Štěpánka, za další tři jara Gábinka. Dnes s rodinkou nejmladší bydlíme přes zahradu, tak Cyrilka, Přemíka a Emilku, které už rostou první zoubky máme úplně po ruce, Lindu s tatínkem Jakubem, maminkou a Zorkou, které zoubky ještě nerostou, máme v ulici. Jenom Štěpánka se nám se svým vyvoleným odsunula. Ale pouze do dvanáct kilometrů vzdáleného Hradiště, tak za prvorozeným vnukem Jindříškem a Květkou můžeme zajet na kole. Je mi tudíž dopřáno být praotcem dost intenzivně, prožívat každodenně ty zázraky rození, růstu, tolikých obdarování. A splácet to, co jsme od našich prarodičů načerpali my. Někdy je to záhul, ale krásný! Sedm nádherných vnoučat za sedm roků. Veliké Bohu díky!

Tvoje působení v dědině a farnosti?

Na emailovém profilu mám fotku z doby, kdy se moje vyvolená narodila. To už jsem byl šohaj. Začal jsem chodit do školy, potom ministrovat. V dobách normalizace. Do Pionýra jsem vstoupil opožděně, když už všichni spolužáci byli červeným šátek dekorováni. Ale všechno mělo svoje kouzlo. Ministrování bylo dobrodružné, hlavně když jsme chodili na věž kostela ještě ručně zvonit, s pionýrkami jsme si pouštěli gramodesky a další věci ani moc nevnímali. Díky fotbalu jsem zažil hezkou pospolitost při usilování o společné vítězství, v dechové kapele krásné souznění, když jsem se u kamaráda vyučil vesnickým šumařem.

Vendelíne mi začal říkat přítel nejvěrnější, kamarád až za hrob, který zemřel na leukémii v nedožitých čtyřiceti. Začal jsem se tak na Lubošovu památku podepisovat, když jsem něco sepisoval. A když jsem později zjistil, že svatý tohoto jména byl nejen poutník a poustevník, ale také pastýř, tedy z mého oboru, stal se mi o to bližší a přijal jsem ho za svého patrona.

Celý profesní život jsem se totiž motal kolem kravských zadků. Tedy i kolem sviní a ostatních kategorií prasátek. Nejdříve jako veterinární technik – u nás prostě miškéř, později v technologické firmě, kterou jsme od poloviny devadesátých let zgruntu vybudovali. Tam jsem měl možnost v pozici středního ma-

nagementu pracovat s lidmi, naslouchat jim, motivovat je a vést. Bylo mi dopřáno stavět týmy, dávat příležitost absolventům a mladým kolegům zakládajícím rodiny... To mě fakt bavilo a naplňovalo.

Proč jsi se rozhodl obohatit svůj život o Františka?

Nespadl jsem z koně, ani jsem náhle neoslepl. Moje životní zkušenost je tedy bližší spíše postupnému poznání Petra (2 Pe1.5-7) než Pavlovu obrácení. Tak mi také docházelo, že život je členěný jako hokej. V první třetině se učíme na hrnec a písmenka, rosteme, připravujeme se, vzděláváme – čerpáme. Ve druhé třetině, dá-li Pán plodíme potomky a hodnoty, aktivně vyplňujeme prostor – tvoříme. Údělem závěrečné třetiny je zrání. K němu patří uvolňovat hřiště nástupcům; přitom nabízet své zkušenosti i pomoc, s podmínkou, že máme vyčkávat budou-li přijaty. Život tak krásně, přirozeně ústí k odevzdanosti. Proto jsem také teď s pomocí Boží tam, kde jsem. A jsem za to vděčný.

Při všem tom životaběhu jsem přežil tradiční víru. A postupně se ve mně začal probouzet jakýsi nepokoj, vyvstávaly otázky jak dál. Přicházely ale i impulzy. Třeba skrze pratetu mojí manželky, Milosrdnou sestru Svatého kříže Pavlu. Hodně naslouchající, málo mluvící. Když promluvila, tak silně věrohodně a vždy o hlubině. Zapůsobilo také probuzení živé víry naší nejmladší dcerky a mnohé další události. Jako byla například moje autonehoda v listopadu 2010 při cestě po dálnici přes Vysočinu. Asi ze sta variant, jak mohla skončit naprosto fatálně, skončila odřeným blatníkem. Pokračovala však mým třídním mlčením ... když jsem přemýšlel o tom, co to znamená, proč jsem pořád tady. Z prosté myšl, prostý výmysl – asi mám ještě něco udělat, nějak pomoci. Nám, tedy mně a dceři Štěpánce, která je snad ještě větší introvert než já, se někdy stává, že mluvit nepotřebujeme. Ovšem několikadenní pauza byla podezřelá i mé paní, byť je ode mě na ledacos zvyklá. Jenomže o nehodě, a o tom co se ve mně tehdy mlelo ještě nevěděla.

Snažil jsem se otevírat, hledat příležitosti, jak sloužit. A tehdy, ještě netušíc že je to po Františkově vzoru jsem začal stavět, opravovat. Nejdřív přišla naše bezdětná prateta toužící zanechat nějaké poselství na náš rod, na naši víru. Postavili jsme Boží muka vyzdobená čtyřmi hlubokými reliéfy kamaráda akademického sochaře Radima odkazujícími na citáty z Písma. A jako osobní poselství jsme tam uložili i tetinu vyhlášenou kuchařskou knihu a moje sepsání o rodinném klanu a odkazu. Potom jsme do našeho kostelíka na severním úpatí Svatého Antonínka zakopali skoro sedm miliónů. Aby nám bylo u nového oltáře, v nových lavicích, v nově vymalovaném kostelíku i v zimě o to příjemněji díky podlahovému vytápění pod novou dlažbou. V tom čase jsem začal sloužit jako hospodář farnosti, akolyta, připravovat biřmovance na přijetí svátosti a některé podobné radostné služby do kterých se občas nikomu nechce.

Mezitím se ovšem udála událost, pro můj život, nebo lépe řečeno pro život náš zásadní. Byl jsem přiveden mezi františkány. Ale to jsem tehdy ani nevěděl, že si tak ti „divní lidé“, mezi které jsem naprosto neplánovaně přišel, říkají. Jenom jsem měl zpětně pocit, jako by mě ten chladivý, sobotní podvečer prvního března někdo vzal za límec a vyvedl na kopec Svatého Antonína Paduánského z Lisabonu. Přímo z degustace slivovice. A tam na mě v mrazivé kapli dýchlo Teplo. Bůh pro nás připravuje všelijaké paradoxy. Jenom se jim v těch chvilkách nebraňme – nesou pak mnohé milosti. Tak jsem si svatého Františka vlastně nevybral já, on si vybral mě.

Začal jsem chodit tam, kde mně bylo pokojně a dobře. Tři roky na Antonínek, potom do společenství v Uherském Hradišti. Po čase první sliby se souputnicí, sestrou Františkou Alžbětou. Po roce jsem se šel poradit s fra. Bernardinem jak dál. Nemusíš čekat s trvalými sliby až, až, až ... na nějakou pomyslnou dokonalost, pravil. Tak jsem profesní sliby složil nedokonalý. A za necelé dva roky jsem byl ustanoven za národního ministra. Tak asi těžko dokonalého. Snad to bylo tím, že mě bratři a sestry nemohli za tak krátkou dobu lépe poznat. Ale Svatý Duch je tak šikovný, že dokáže tvořit se všelijak pokřivenými nástroji.

Jak ti pomáhají dary od Pána? Měl jsi vedoucí postavení ve firmě – jak se ti hodí zkušenosti s koordinováním Národní rady?

Službu a vůbec povolání do Řádu cítím jako velikou osobní milost, sám bych to fakt nevymyslel. Cítím sílu modliteb i radost vracející se po občasných náročnějších chvílích. Všeho toho je mi velice zapotřebí. Při osobnostních testech v bývalém zaměstnání mně totiž vyšlo současně vysoké zaměření na vztahy a na výsledek. Někdy se to doplňuje, ale mnohdy... se to docela pere. Mám už však něco odžité. Vím, že nejsem žádný rétor, ani charismatický vůdce. Vlastnější je mi být „černým vzadu“. Když ale mám předsedat, snažím se vytvářet prostor, naslouchat. Sloužit, vidět potřeby druhých. A hodně let se mi vrací radost z procitnutí, že ne musím, ale mohu se prakticky každý den zúčastnit bohoslužby.

Mnohokrát jsem si také vyzkoušel, jak osvobozující je odevzdanost. Kolik radosti a naděje přináší radostná zvěst. Jak posilující je důvěra. Co všechno pro nás vymyslí a připraví Duch Svatý. Prostě ani nevím, jak by se bez toho všeho dalo žít. Ale díky Bohu něco takového řešit nemusím.

Do pozice ministra jsi vstoupil vydáním skvělé knihy a zorganizoval jsi film o SFŘ v ČR. Úzce spolupracuješ se slovenskou rodinou a také s konferencí prvních řádů – jakou vidíš budoucnost pro řád?

Za své uvedení do řádu vděčím Duchu Svatému a sestře Hance Brigitě. Tak to je, a tak to zůstane. A naše spolupráce na knížce osobních příběhů k osmistému výročí OFS měla patrně vliv i na mé ustanovení do současné služby. Sestře Hance Brigitě jsem se snažil pomáhat ještě jako postulát a novic, když ona sloužila jako národní ministryně. Když pak o něco později přišla první myšlenka, tehdy na „nějaké video o SFŘ“, dostal jsem to ještě jako pomocník NR na starost. Tak jsme to potom prostě jenom dotáhli. Díky Tomášovi Maria Cigánkovi do současné podoby. Mám radost, když se film líbí.

Co cítím pro náš Řád jako důležité? Předně se nebát. Důvěřovat Bohu, je to jeho dílo. Všemohoucí si poradí s námi i bez nás. A když na to přijde i navzdory nám. Občas si říkám: *Bože dobrý, je to tvoje...* A ještě častěji: *Bud' vůle tvá.* Nebylo by ale solidní vůči tomu, který nám tak důvěřuje, službu a život flákat.

A tak bych chtěl pokračovat. Napomáhat posilování vzájemné otevřenosti, oživovat komunikaci i soužití. Vycházet z modlitby, prožívat evangelium, a ještě více nabízet otevřenost františkánského charismatu. Přirozeně s tím, že abychom mohli něco předat, musíme to nejdřív sami znát a mít.

Naši modlitbou i svědectvím mají být naše skutky, naše otevřenost v minoritě, prostě náš život. Velkou posilou nám v tom může být celá františkánská rodina. Jaké je to povzbuzení sblížovat se s tolika krásnými sestrami, s tolika dobrými bratry, s takovou pokorou a láskou. A jaká je ve společném vystoupení síla evangelizační, misijní, když se taková nádhera a pestrost nabízí hledajícím. Není v tom pouhá synergie, je to Boží milost. Začali jsme se k tomu scházet i na úrovni představených františkánských řádů a kongregací. Modleme se, ať nám v tom Bůh pomáhá a žehná.

Ve službě samotné si v současnosti v národní radě rozdělujeme činnosti do tří oblastí: Podpory života místních společenství, formace – duchovní růst a působení mimo naše společenství. Ve františkánském duchu. Aby ti, které Františkův odkaz přitahuje ho u nás mohli pocítit. Přestože přitom vycházíme z modlitby, není naše společenství ryze modlitební. A nejsme ani zážitková agentura. Pojmy prožitků a zážitků mají pro mě různé významy.

Závěrem...

Vždycky jsem se cítil být Moravským Slovákem. Za pětadvacet let s klarinetem v dechovce a dvanáct roků ve folklorním pěveckém sboru nemůžu být folklorem nezasažen. Tím, co se u nás na Slovácku tak krásně prolíná s lidovým uměním na Slovensku. Přírodu Bílých Karpat na Moravskoslovenském pomezí doslova „žeru“. Spolupráce či spíše soužití se slovenskými bratry a sestrami je pro mne doslova srdeční záležitost. Máme k sobě blízko.

Vím, že nejsem ničím mimořádně nadán, ale i to pokládám za dar. A třeba i proto je mi u františkánů tak dobře. Tak se snažím i trochu pomáhat. S pomocí Boží.

Vendelín – nedochůdče

Náboženský boj

„Jsi to ty? Jak dlouho jsme se neviděly? Ale slyšela jsem o tobě...“

Moje dávná známá zamrkala poněkud dvojsmyslně. Usmála jsem se.

„Co jsi mohla slyšet, v mejch letech!“

„Prej chodíš do kostela a jsi docela fanatik!“

„Jo tak... No – to chodím.“ Odpověděla jsem rovným hlasem, tichounce.

„Pane bože, proč jste tak zakřiknutí, vy kacíři!“ konstatovala moje známá s převahou celoživotního boje za práva žen. Je totiž feministka. Pobrala jsem zbytky bojovnosti, i když hlas mi trochu přeskakoval.

„Až budeme státní ideologií jako vy, možná nám to sebevědomí zvedne!“

Známá se pobaveně usmála. „To by se vám líbilo! Nestačily vám náboženský války v průběhu tisíciletí?“

Další argument, na nějž jsem se zmohla, bylo množství.

„A taky je nás málo...“ hlesla jsem.

„Ohohó!“ zahlaholila teď už názorová odpůrkyně. „Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte! To ti nic neříká?“

„Začala jsi katolíky a teď už jsi u husitů...“

„Jsi přece Češka!“

V hádavém tónu jsem nechtěla pokračovat, ale utéct bez boje, to nešlo, a tak jsem „zajela na hlubinu.“

„Viš, církev, to je stavba. Úhelný, základní kámen – je Ježíš.“ Známá maličko zvažněla, já pobírala odvalu.

„Zdá se, že stojíme na konci dějin nebo na začátku nějaký změny...“ Známá se zamračila.

„Konec? To už svatej Pavel čekal konec, a nakonec žádnéj nepřišel...“

„Ale církev už nějakou dobu trvá... a řekla bych...“ zakřiknutě jsem nabírala dech, „že stavba už je ve vejšce a my, dnešní věřící, jsme ty věže a věžičky. Chápeš?“ Známá otevřela pusku.

„Co z tebe nevyleze?“

„Těch věžiček není moc...“

„Jo tak, proto je vás málo!“

„Těch věžiček je málo, rozhodně míň než těch kamenů pod nima, a taky na ně fouká, jsou křehký, tenký a trefujou se do nich blesky...“

„A teroristi!“ nechala se unést příměrem odpůrkyně, dokonce se smířlivě pousmála. „Ty vážně čekáš konec světa?“

„To neříkám. Všecky věžičky ještě nestojej.“

„Věžičky... Co vy si neumíte zdůvodnit...“

„Není žádný my. To jenom já pro tebe sbírám argumenty...“ kuňkla jsem. Známá viditelně změkla.

„Takže vy, věžičky, nepotřebujete Pána Boha, vám úplně stačí Emanuel Macron!“ zasmála se a vzala mě okolo ramen. „Pojď na kafe! Já si vždycky říkala, že bys na poli feminismu byla docela užitečná...“

Věra Eliášková

Inspirace

Františkánská místa kolem nás

1. část

Když ráno vstal, pravil ke svým bratrům: „Kdyby nějaký císař dal svému služebníkovi jednu zemi, zdali by se tento neradoval? A kdyby mu dal celé císařství, nebyla by jeho radost ještě větší? I já se musím velmi radovat ze svých nemocí a křížů. Musím zůstat silný v Pánu a neustále vzdávat díky Bohu Otci, jeho jedinému Synu, Pánu Ježíši Kristu, i Duchu svatému za tak velikou milost, kterou mi prokázal. Totiž již za živa ujistil mne, nehodného sluhu, svým královstvím. Proto teď složím k jeho chvále, k naší útěše a k povzbuzení bližních novou píseň. Budou to Chvály Hospodinovy za stvořené věci, kterých denně užíváme a bez kterých nemůžeme být živi; kterými však lidské pokolení i velmi uráží Tvůrce a svého Pána. Stále jsme nevděční a zapomínáme na tak velké milosti a dobrodiní, protože nechválíme Hospodina, Stvořitele a dárce všeho dobra, jak toho zasluhuje.“ (Zrcadlo 100, FF 1799)

V roce 2025 si františkánská rodina připomíná osmisté výročí Chvalo zpěvu stvoření.

I my užíváme stvořené věci a chceme chválit za ně Hospodina. Každý máme své místo, kde jsme Bohu blíž. Soukromá místa se však jen těžko popisují, protože jsou plná osobních a těžko popsatelných zážitků v našem srdci, kterým rozumíme jen my sami a druhým je neumíme úplně zprostředkovat, ale přece se o to pokusím:

Mým oblíbeným Františkánským místem je kousek úrodné země, zahrádka v zahrádkářské kolonii. Kolem mne žijí dvě kočky, mladý a starý ježek, osm sýkorek a pět vrabců, hnědé a zelené ještěrky, jabloně a třešně, jahody a česnek... Tam rozjímám o Bohu i františkánské spiritualitě a to i za hluku sekaček, cirkulárek a jiných hlasitých zvuků okolních zahrádkářů. Nevadí mi okolní lidé - františkáni jimi byli vždy obklopeni... Více asi nemá smysl mé oblíbené místo popisovat. Znáte podobné zahrádky i ze svého života.

Napišete mi něco o svých oblíbených františkánských místech? Moc vám děkuji za všechny čtenáře.. Autor článku doufá, že vyprovokuje ostatní čtenáře k napsání o františkánských místech v ČR nebo SR. Napišete něco o svých františkánských místech ve svém okolí? Proč k nim máte vztah a jak na nich prožíváte Píseň bratra slunce sv. Františka z Assisi. Rád váš příspěvek zpracuji a odešlu do našich čtvrtletníků (do slovenské Františkánské rodiny a Zpravodaje bratrských společenství SFŘ v ČR) adresa: info@sfr.cz

A tak jsem si řekl, že snazší bude psát o oficiálních, viditelných místech, která mohou navštívit i druzí lidé a kde také pocítíme blízkost františkánské duchovnosti.

Františkánský klášter v Plzni

Přesunu se do historického města Plzně, do bývalého františkánského kláštera. Jeho stavba začala roku 1295.

Klášter, stejně jako moje zahrádka, zažíval po staletí různá období. Klidná i bouřlivá, vzkvétající i

zničující. Husitské války, třicetiletá válka a poboření kláštera vojskem generála Mansfelda, komunistická akce K, která jej zbavila františkánů. *(naštěstí klášter fungoval za komunismu jako internát mládeže a muzeum a až do osmdesátých let tu žil v cele v kostele františkánský bratr jako kostelník)* V současnosti ožívají františkánský život každé úterý bratři františkáni zpovědní službou a mší svatou a terciáři sv. Františka, ve farním sále – bývalém noviciátu, kteří se zde každé úterý scházejí, sdílejí a modlí. V bývalé cele kostelníka a bratra Romualda je nyní zřízen archiv starých terciářských tisků a knih.

Co mě vede k hlubšímu rozjímání v kostele je oltář. Jsou na něm dvě velké františkánské sochy: Sv. František a sv. Bernardin se zářícím sluncem a monogramem IHS. Sochy nemají hnědý hábit, ale šedivý! To není v ČR tak běžné, spíše všude vidíme hnědou. (více na <https://www.frantiskan.cz/417-2/>)

Rozjímání:

Stvoření i církve je plné barev. Spektrum barev v církvi naznačuje, že existuje množství cest, kterými mohou lidé sloužit Bohu. Ve středověku se šedivá barva stala populární mezi některými františkánskými komunitami a byla používána jako alternativa k tradičním hnědým hábitům. Barvy hábitů mají svůj význam. Šedá nebo hnědá znamená pokoru a jednoduchost. Barvy také odráží sociální postavení a životní styl františkánů, kteří se snažili žít v chudobě a službě druhým.

Myslím, že si ostatní v kostele barvy hábitů na oltáři nevšímají, tolik jako já. Všichni spíše upírají zrak k osvětlené a cenné františkánské, gotické soše Panny Marie z roku 1420. Je úžasná. Také ji obdivuji. Je krásná jako ženy umění být a je milující matkou. Přivádí mě vždy k tomu, že ženství, mateřská láska je součástí milujícího Boha. Že stejně jako Bůh stvořil muže a ženu, tak i on sám je obojí.

*Terciáři v kostele na NPM
s ikonou Františkánské rodiny*

*Před barokním oltářem se
sochami františkánů*

Další foto v příloze.

Mám ještě jedno místo v Plzni, kde cítím silnou přítomnost Krista a sv. Františka z Assisi.

Františkánský domeček.

V září 1996 přišli do Plzně tři bratři františkáni, Šebestián, Jiří a Jeroným. V dubnu 1998, získali část mateřské školky náhradou za klášter, který přenechali nově vzniklé plzeňské diecézi. Školku opravili a zvelebili tak, že tam začali nejen bydlet, ale i poskytovat prostor pro scházení. K domečku je přidělen kostel Všech svatých na Roudné.

Konvent Františkánů v Plzni na sídlišti Lochotín – farní slavnost.

Františkánství je v Plzni živé a raduje se z blízkosti našemu Pánu.

Další foto na webu <https://www.frantiskan.cz/frantiskanska-mista-v-plzni/>

Prameny:

www.ofm.cz článek – Začala připomínka 800 let složení Chvalozpěvu stvoření

www.teologicketexty.cz/casopis/2013-3/Frantiskani-v-Plzni-vcera-a-dnes.html

<https://www.frantiskan.cz/frantiskanska-mista-v-plzni/>

Luboš Kolafa

Nakonec nabízím **seznam historických františkánských míst v Plzeňské diecézi**, které již neslouží františkánské rodině, ale využívají se převážně jako kulturní prostory. Některá foto klášterů v příloze.

Františkánský klášter v Kadani s kostelem zvěstování Panny Marie a 14 svatých pomocníků

Františkánský konvent v Chebu s kostelem zvěstování p. Marie

Hospic s kostelem sv. Anny v Chebu na Zelené Hoře

Františkánský klášter v Tachově

Minoritský klášter v Chebu s kostelem Zvěstování panny Marie

Konvent s kostelem sv. Máří Magdalény Stříbro

Kadaň konvent s kostelem sv. Michala

Most konvent s kostelem sv. Vavřince, později sv. Františka serafinského

Plzeň konvent s kostelem Matky Boží

Most konvent s kostelem Nanebevzetí panny Marie

Sokolov konvent s kostelem sv. Antonína Paduánského

Mariánská u Jáchymova Konvent s kostelem Panny Marie

Svatá Anežka Česká inspiruje

Na obrázku v příloze je jedna z mnoha miniatur v rukopisu, který používala malá princezna Anežka (budoucí svatá Anežka) k rozjímání. Byla to obrázková bible, které se ovšem podle jednoho textu v rukopise říká poněkud nesprávně "Cursus sancte Marie" (život svaté Marie) a dnes je ten rukopis v Morganově knihovně na Manhattanu v New Yorku (adresa Madison Avenue 225, pokud byste si tam chtěli zajet). Rukopis vznikl kolem 1204-1219 asi v Bavorsku, a jeho popisky jsou částečně latinské, částečně německé.

My v kostele sv. Václava na Proseku máme částečně dochované fresky z doby kolem 1230, kde malíř jako inspiraci použil asi právě tuto obrázkovou bibli (tehdy) svaté Anežky. Na naší fresce ovšem nenatahuje ruku Panna Maria na Ježíška v jesličkách v povijanu, ale naopak Ježíšek vystrkuje svou ručičku z povijanu a žehná směrem ke své matce, odpočívající po porodu. Je vidět, že náš neznámý malíř fresek nad těmi obrazy také rozjímal...

Popisky na tomto detailu ze stránky 20a (horní třetina) zní: "Hie ist vnser herre geborn" - "Zde se narodil náš Pán" a "hie chundet der engel den hirten die geburt" - "Zde zvěstuje anděl pastýřům narození"

Libor Gottfried

Uršula Janků

přeposlal Luboš Kolafa

SPOLEČNÉ – SPOLEČNĚ

Dvě slova, na první pohled téměř stejná. Rozdílné jsou u nich jen malá znaménka nad písmenem E.

Čárka a háček, dvě diakritická znaménka, která určují jejich charakter a tím z nich vytváří dvě rozdílná slova. Co tedy mají společné? Osm stejných písmen a patří do češtiny, naší rodné řeči. Například v angličtině jsou to dvě úplně rozdílná slova: together – společně, common – společné. Odhaduje se, že na světě je přibližně 2,3 miliardy křesťanů. Křesťanství patří mezi největší náboženství na světě a zahrnuje různé denominace, jako jsou katolíci, protestanti, pravoslavní a další. Každá z těchto skupin má své vlastní tradice a praktiky, které přispívají k bohaté a rozmanité krajině křesťanství. V tom se liší. Co mají **společně**? Víru v Krista a křest. Mohou tedy **společně** vyznávat Krista jako spasitele a křest jako přijetí do rodiny Božích dětí. Jsou tu i jiná velká náboženství s nimiž máme společnou víru v jednoho Boha Stvořitele. S jedním máme dokonce společný Starý zákon. Když sv. František diskutoval se sultánem o víře, určitě nekritizoval jeho víru ani proroka Mohameda, jelikož by jej to nejspíš stálo život, ale pravděpodobně hledal to, co má jejich víra společné. Svatý František šel v tomto společném ještě dál. Mluvil o bratru vlkovi, bratru slunci, nebo o sestře smrti. Čili všechno tvorstvo, celé stvoření má společného Otce Stvořitele.

Ale vraťme se k naší katolické církvi. Je plná různých spiritualit, od řeholních řádů až po společenství jako je například Hnutí Fokolare, či Letniční hnutí. Každé toto společenství má svoji spiritualitu, svoje „rozlišující znaménko.“ Ale i každý z nás má svůj způsob projevu víry. Někdo tíhne spíše k tradici, jiný naopak se rozhlíží po nových cestách. Představme si, že bychom odstranili čárku a háček nad slovy společné a společně. Vznikne nesrozumitelné slovo bez jakéhokoliv významu. Važme si té pestré krajiny spiritualit v naší církvi a respektujme jejich odlišnosti i třeba snahy některých dívat se na víru pro někoho možná hodně novým pohledem. Vždyť to hlavní máme **společné**.

br. František Hrubý – MBS UH

Proč se scházíme k františkánské diskusi?

Ačkoliv většina z našich členů horlivě čte duchovní a jinou literaturu, chápeme že není nad osobní ústní sdílení myšlenek. Pozitivně si vyměnit názory.

Dobrym příkladem bylo jedno z úterních lednových setkání našeho MBS v Plzni. Jaroslav přinesl k diskusi výpisek z 9. kapitoly knihy L. Lehmana - František- mistr modlitby, v němž byla stať z modlitby Chvály ctností svatého Františka. Píše se v ní o souvislosti lásky a poslušnosti.

Vladimír nadhodil myšlenku, že poslušnost je složité téma a je potřeba vždy více úhlů pohledu, než poslušnosti porozumíme víc.

Jana připomenula, že spojovat lásku s poslušností bylo Františkovi zcela vlastní: Když představený někdy musí udělit výtku, ať udělá to z lásky. A obráceně z lásky k Bohu a k představenému, který se mýlí, nevykonat co přikázal, je neposlušnost také nesená láskou.

Milan k tomu dodal, že rozpoznat co je a co není Boží vůle vyžaduje někdy mnoho času (třeba i let).

Luboš nadhodil, že něco jiného je poslušnost Boha z lásky k Pánu (i když se mýlíme). Složitější záležitost je však poslušnost v institucích. Instituce vznikly vždy z dobrého úmyslu, avšak časem zastaraly oproti rychlým změnám ve světě. A tak neposlušnost nových františkánů vůči zastaralé instituci minoritů konventuálů, vedla ke vzniku dalšího prvního řádu františkánů - observantů a pozdější neposlušnost bratří v řádu Františkánů v 17. stol. nakonec vedla ke vzniku přísnějšího řádu Kapucínů. A tak neposlušností vznikly tři františkánské řády, každý podle své poslušnosti z lásky k Bohu a sv. Františkovi. Byla to neposlušnost vedená láskou k Bohu a k tomu co neposlušní považovali tehdy za vůli Boží. Ze stejného důvodu se již několikrát v dějinách změnila řehole sekulárních františkánů, protože tu starší už nebylo možné plně poslouchat.

Velmi cennou myšlenku nakonec přinesla Ludmila: Slovo poslušnost může být také odvozeno od slova slyšet, naslouchat. Reformační snahy bohužel církev považovala za neposlušnost, za herezi, ale přitom naopak šlo o neposlušnost církevních představených, kteří neposlušným rebelům nenaslouchali. Nepochopili, že jde o neposlušnost z lásky k Bohu. Představení se nesnažili pochopit co jim rebelové, říkají. Opravdově naslouchat druhým s láskou je tedy dalším parametrem poslušnosti. Nelze jenom slyšet, ale je nutné opravdu naslouchat.

Luboš Kolafa OFS

Inspirováno františkánskými misemi ve Folignu

Při naší loňské pouti do Assisi a okolí jsme se s manželem a kamarádkou vypravili do Foligna, ke hrobu svaté Anděly, patronky františkánských terciářů. Bylo to jednoho sobotního, trochu pošmourného dopoledne když jsme zabloudili v úzkých uličkách města. Už delší dobu jsme hledali cestu ke kostelu sv. Františka. V něm by měla být svatá patronka pohřbena.

V tom deštivém počasí byly ulice liduprázdné. Mapa sice ukazovala, že už se blížíme k našemu cíli, ale kostel stále vidět nebylo. V té chvíli jsme zahlédli otevřené dveře malého obchůdku. Aspoň se na chvíli skryjeme před deštěm a trochu se ohřejeme. Na první pohled obchůdek, na ten druhý malá krejčovská dílna. U vchodu visí tabulka s nápisem „**Františkánské misie sekulárního františkánského řádu**“. Aha, tak tady sídlí terciáři a misionáři. Hned ve dveřích nás vítala elegantně oblečená paní důchodového věku. A přesto, že italsky téměř nic nerozumíme, hned jsme se cítili jako doma, mezi svými.

Dozvěděli jsme se, že zde většinou pracují čtyři dobrovolnice, františkánské terciářky. Vyrábí tu různé oblečení, tašky a jiné drobnosti. A výtěžek, někdy i samotné výrobky putují do misii. Zaujalo mě, že se tu neprodávalo použité zboží, jak tomu bývá v našich charitních šatnících. A také to, jakým způsobem se zde určuje cena výrobků. S tím jsem se jinde nese-tkala. Sami si cenu můžete navrhnout. Neodolala jsem a koupila si jeden kabátek. A když jsem navrhla cenu, paní mi odpověděla: „Když něco přidáte, víc pomůžete“ - to se těžko odmítá.

Nejdříve jsme se dozvěděli, kde všude tito misionáři pomáhají, prohlédli si různé letáky a fotografie z misii a nakonec jsme odcházeli ještě obdarováni malými upomínkami. (náramek s citátem z Chvalozpěvu stvoření a přívěsek TAU)

Odcházeli jsme potěšeni a zahřátí na těle i na duchu. Pak už nebylo těžké najít kostel, kde je pohřbena svatá Anděla.

U hrobů svatých prý se dějí zázraky... ve mně se v tom malém obchůdku nedaleko hrobu svěťice, zrodila touha udělat něco podobného, využít svoje hřivny pro dobrou věc. Cestou domů se rodily nápady, co všechno bych mohla pro františkánské misie vyrobit a nabídnout.

A když se na setkání služebníků v Brně ukázalo, že téma misie je aktuální a naléhavé, už jsem si tuto svoji touhu nemohla nechat pro sebe. Tam také vznikl nápad dobročinného e-shopu. Na to už je ale potřeba víc než jeden člověk.

Ráda bych nabídla svoje odhodlání, nápady a výrobky. Snad se nás najde víc, kdo by mohl pro misie něco nabídnout.

Jindřiška Kučerová

MBS Litomyšl

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
- Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obračejte na: richterova@cmgpv.cz, se kterou také domluvíte příspěvek na poštovné.
- Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo fejk@apha.cz, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webové stránky www.sfr.cz
- Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
- Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasílejte na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
- Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

	Str.
Úvodník	2
Formace	
Řehole SFR článku 7, zamyšlení br. Bernarda Jana Linharta	2
Smířenost	3
Postní příspěvek	4
Být bratrem je úkol	5
Pohled na františkánskou chudobu skrze pastoraci	6
Sdílení a doteky	
Úvaha Jiřího Šenkýře	7
Pán se stará – Václav Vendelín Hájek rozhovor	8
Náboženský boj - fejeton	11
Inspirace	
Františkánská místa - Plzeňská diecéze	12
Popis obrazu Morganova – sv. Anežka Česká	15
Společné – společně	15
Proč se v Plzni scházíme ke sdílení nad textem	16
Inspirováno františkánskými misiemi ve Folignu	17

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 6. 2025.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)